

(Kort bemærkning).

Lasse Budtz (S):

Jeg vil blot sige, for at der ikke skal være nogen misforståelse, at jeg er fuldkommen enig med hr. Bernhard Baunsgaard, når han siger, at flertallet selvfølgelig ikke skal bestemme, hvad der er god kunst, eller hvad der er den rigtige kultur. Vi kan jo ikke tage en folkeafstemning om kunsten og kulturen. Skulle vi f. eks. stemme om, hvorvidt Wilhelm Fredties billeder er gode eller dårlige? Skulle vi stemme om, hvorvidt Rifbjergs bøger er gode eller dårlige? Vi skal netop gennemføre en kulturpolitik, hvor udbuddet er bredt, og hvor mindretallets synspunkter naturligvis også har en chance for at komme til orde, f. eks. det mindretal, der repræsenteres af fremskridtspartiet.

(Kort bemærkning).

Lawaetz (FP):

Man kan naturligvis ikke stemme om, hvad der er god kunst, eller hvad der ikke er god kunst. Holberg siger i sine epistler, at smag og behag er forskellig, og derfor bliver alle kvinder gift og al mad spist. Naturligvis kan man ikke stemme om, hvad der er god kunst. Hr. Lasse Budtz synes om ét, og jeg synes om noget andet. Men man kunne måske stemme om, hvad man skal give pengene ud til, og det er egentlig det, der er blevet nævnt, og ikke det andet.

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg havde på forhånd sagt, at jeg ikke ville sige så meget om folkebiblioteker i dag, for vi får jo snart lejlighed til at diskutere forslaget til den nye bibliotekslov. Men det er klart, at så meget som der er blevet talt om biblioteker her i dag, kan man ikke lade være med, når man er mig i hvert fald, at komme med et par bemærkninger.

Både ministeren og hr. Lasse Budtz var inde på skolebibliotekernes store betydning for børnene og for børnenes læsning. Hr. Lasse Budtz sagde, at det var ham ligegyldigt, om disse skolebiblioteker hører til i kulturministeriet eller i undervisningsministeriet. Jeg vil godt sige, at det faktisk ikke er mig helt ligegyldigt. Jeg mener, det er vigtigt, at vi med den lovrevision, vi nu skal diskutere, opfylder den paragraf, der længe har stået i

folkeskoleloven, nemlig at skolebibliotekerne hører til under folkeskolen. Det betyder ikke, at skolebibliotekerne ikke skal have mange bøger, og det betyder ikke, at de ikke skal have fritidsudlån. Men det betyder, at skolebibliotekerne først og fremmest hører med som et led i skolens undervisning. De er et pædagogisk instrument for børnene og for lærerne i skolen.

Jeg er ked af, at man nævner skolebiblioteker så meget uden at nævne børnebiblioteker. Det ligger i realiteten sådan, at halvdel af de bøger, der udlånes til børn og unge, udlånes fra skolebibliotekerne, og den anden halvdel udlånes fra børnebibliotekerne. Børnebibliotekerne er meget vigtige for børnenes udfoldelse, for deres oplevelser, for deres mulighed for at læse, for deres muligheder for at møde andre børn og andre voksne og snakke med dem om mange forskellige aktiviteter. Desuden er de et led i folkebiblioteksvirksomheden, en introduktion til alt det, der sker i folkebibliotekets regie. Derfor er det vigtigt at understrege børnebibliotekernes betydning.

En ting, vi ikke har været inde på i dag, og som har nøje sammenhæng med det, jeg siger nu, er hele bogens situation, ikke mindst børnebogens situation. Det er helt sikkert, at den gode – jeg sagde gode, uanset hvad hr. Poulsgaard ville have sagt, hvis han havde siddet her – og seriøse børne- og ungdomslitteratur, vi har fået i de senere år, har vi fået, fordi vi har haft et meget, meget godt børne- og skolebiblioteksvæsen.

Jeg vil godt spørge kulturministeren: hvordan går det egentlig med det bogudvalg, som blev nedsat af kulturministeriet i 1972, og som vi meget længe har ventet på en betænkning fra? Vil dette bogudvalg overveje bl.a. børne- og ungdomsbogens situation?

Hr. Brøndsted sagde, at man i bibliotekerne skulle se på, hvad der var egnet til udlån og ikke egnet til udlån. Jeg forstod, at bånd og plader var mindre egnet til udlån end bøger. De gik nemmere i stykker, de var nemmere at spille af og sådan noget. Det er rigtigt, at de er nemmere at spille af, og der er ikke noget ophavsretligt forkert i, at man afspiller ét eksemplar til eget brug. Det er ikke rigtigt, at de skulle være mere udsatte, mere følsomme for skader end bøger. Jeg tror, at hvis man prøvede at tælle op, hvor mange udlån en grammofonplade kan klare,